

Eekhoorn komt vrolijk voorbijgerend:
'Uil! Het is zover!'
'Ja!' roept Uil blij terug.
'Kom je?' En weg is Eekhoorn.

Er gaat iets gebeuren.
Uil weet het zeker. Iets speciaals.
Dat voelt hij aan de puntjes van zijn veren. Die kriebelen
zo lekker. Maar Uil weet niet wát er gaat gebeuren.
Hij is niet jarig. Hij verwacht geen brief. Hij gaat niet uit logeren.
Waarom dan toch dat gekriebel in zijn verenpuntjes?

Er is maar één manier om te ontdekken wat er vandaag speciaal is:
Uil gaat Eekhoorn gauw achterna.

Eekhoorn staat al rechtop. Vanaf deze hoogte kan hij heel ver kijken.
Uil strijkt naast hem neer en kijkt ook.
Hij rekt zijn nek en spert zijn ogen open ... maar hij ziet niets.
'Eh ...' begint Uil voorzichtig, 'waar kijken we naar?'
'Of ze er al aan komt, natuurlijk.'

Nu weet Uil het weer! Vandaag komt Ooievaar terug
van haar wintervakantie. Dát is bijzonder.
Elk jaar vliegt Ooievaar naar het verre zuiden.
En pas als het hier weer warm genoeg is, komt ze terug.
Ze brengt dan het allerbeste mee wat je je kunt wensen: verhalen!
En alle dieren gaan dan altijd nóg wat dichterbij elkaar zitten.
Tegen elkaar aan naar Ooievaar luisteren is zo fijn.

Uil ziet Ooievaar als eerste.
In het begin is ze nog maar een zwart stipje.
Daarna wordt ze een zwart-wit vlekje.
En dan krijgt het vliegende vlekje een lange oranje snavel.
Maar ze vliegt ... anders.
Langzamer.
Kan dat?